

6560 *LLEI 4/2005, de 22 d'abril, sobre efectes en les pensions no contributives dels complements atorgats per les comunitats autònomes.* («BOE» 97, de 23-4-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Durant els últims anys, diverses comunitats autònomes han aprovat normatives destinades a complementar les pensions dels seus ciutadans, ja sigui pel fet de tractar-se de les pensions més baixes o bé pel fet que els seus pensionistes pateixen una pèrdua de poder adquisitiu superior com a conseqüència de tenir taxes d'inflació més elevades que la mitjana de l'Estat.

Aquesta pràctica, efectuada per comunitats autònomes en l'exercici de les seves competències estatutàries, i promesa de manera explícita per la jurisdicció constitucional, es va veure entorpidida a finals de l'any passat per l'aprovació de la Llei 52/2003, de 10 de desembre, de disposicions específiques de Seguretat Social, aprovada a instàncies del govern del Partit Popular.

Amb la finalitat de reconduir aquesta situació als termes de la doctrina constitucional, garantint a les comunitats autònomes el ple exercici de les seves competències per determinar complements de les pensions no contributives, quan ho acordin els seus respectius parlaments i, alhora, possibilitar que aquests complements no minorin la quantia de les pensions no contributives, de manera que, de forma efectiva, es millorin les condicions de vida del pensionista, es presenta la Proposició de Llei següent.

Article únic.

U. Es modifica l'apartat 4 de l'article 38 de la Llei general de la Seguretat Social, text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, en els termes següents:

«Qualsevol prestació de caràcter públic que tingui com a finalitat complementar, ampliar o modificar les prestacions de la Seguretat Social, en la seva modalitat contributiva, forma part del sistema de la Seguretat Social i està sotmesa als principis que regula l'article 2 d'aquesta Llei.

El que preveu el paràgraf anterior s'entén sense perjudici de les ajudes d'una altra naturalesa que, en l'exercici de les seves competències, puguin establir les comunitats autònomes en benefici dels pensionistes que hi resideixen.»

Dos. Es modifica l'apartat 2 de l'article 145 de la Llei general de la Seguretat Social, text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, en els termes següents:

«Les quanties resultants del que estableix l'apartat anterior d'aquest article, calculades en còmput anual, són compatibles amb les rendes o els ingressos anuals de què, si s'escau, disposi cada beneficiari, sempre que aquests no excedeixin el 25 per 100 de l'import, en còmput anual, de la pensió no contributiva. En cas contrari, s'ha de deduir de l'import de la pensió no contributiva la quantia de les rendes o els ingressos que excedeixin l'esmentat percentatge.»

Disposició final.

Aquesta Llei entra en vigor el mateix dia de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 22 d'abril de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

6561 *LLEI 5/2005, de 22 d'abril, de supervisió dels conglomerats financers i per la qual es modifiquen altres lleis del sector financer.* («BOE» 97, de 23-4-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'estabilitat financera constitueix un dels puntals centrals del disseny del mercat financer únic europeu. A aquest objectiu, sustentat en l'exercici d'una supervisió prudencial segura, ja hi ha contribuït la convergència promoguda per les institucions europees, tant pel que fa a normes bàsiques comunes com a instruments pràctics d'execució. Es tracta d'una realitat palpable, en la qual ha participat de manera decisiva el Pla d'acció dels serveis financers, posat en marxa per la Comissió Europea.

Precisament, en el marc d'aquest Pla, es va atendre la necessitat d'oferir una resposta adequada a la proliferació de grups intersectorials que engloben entitats de crèdit, empreses de serveis d'inversió i entitats asseguradores. Aquesta intensificació dels vincles entre els tres sectors financers tradicionals presentava un doble problema. En primer lloc, propiciava l'aparició de nous riscos o, com a mínim, podia augmentar els existents. Per tant, calia adoptar una regulació adequada i proporcional als riscos esmentats. En segon terme, aquesta nova normativa s'havia d'emprendre de manera harmonitzada, com demana el marc d'un espai financer únic, que corregís, a més, les incoherències entre les legislacions sectorials.

El punt de partida era molt deficient. Mentre que els grups «homogenis» d'entitats financeres estaven prou coberts per normes sectorials de supervisió prudencial en ple i satisfactori funcionament, als grups «heterogenis» els mancava un cos normatiu complet, i, a més, es revelaven nombroses incoherències entre les legislacions sectorials (sinó llacunes) aplicables a les entitats dels grups esmentats.

A Espanya, en canvi, la situació de partida era molt més satisfactòria. Des de 1992 actua en el nostre ordenament jurídic un sistema de vigilància prudencial conjunta de les activitats dels grups que desenvolupen els tres tipus de negoci financer: banca, valors i assegurances. Aquests grups han rebut la denominació de grups mixtos no consolidables. L'exposició de motius de la Llei 13/1992, d'1 de juny, de recursos propis i supervisió en base consolidada de les entitats financeres, descrivia aquesta decisió de la manera següent: «...ha semblat oportú incorporar un últim capítol que permeti vigilar especialment el nivell efectiu de recursos propis i concentració de riscos dels grups mixtos al si dels quals hi hagi entitats financeres o grups que, d'acord amb la seva normativa específica, no hagin de consolidar entre si els seus estats comptables. En aquest capítol es consagra, per tant, una mena de consolidació d'abast limitat que, tot i perseguir objectius similars als de la tècnica tradicional de supervisió sobre una base